

SBOROVÝ DOPIS

Farního sboru Českobratrské církve evangelické v Poděbradech

ŘÍJEN 2019

Milí členové a přátelé sboru,

nestíháme. Děje se toho tolik, že pravidelný zářijový sborový dopis vychází až v říjnu. Snad vám scházelo a s netrpělivostí se vrhnete do jeho četby. Můžete si v něm třeba připomenout teplé letní dny, které jsme trávili na táborech a jiných letních akcích sborových či soukromých. Zjistit, co se děje. Před námi je třeba svátek Děkčinění (nebo Děkuvzdání, jak chcete). S pohledem za sebe zjišťujeme, jak moc toho dostáváme. Nejenom úrodu a všechno, co nám život umožňuje na té základní biologické úrovni, ale i to co jej dělá lepším, snesitelnějším, radostnějším (třeba všechny ty povedené akce). Díky za to. A dobré čtení.

Martin Fér

Nebýt brzdou v koloběhu

(z kázání na neděli Děkčinění)

Dávat – brát. Brát – dávat. Je to starý koloběh života, který nám může připomínat i ta úroda, za kterou při bohoslužbách na svátek Děkčinění děkujeme. Koloběh přírody, kde se dává a bere, aby to vůbec fungovalo (třeba se dává voda a hnojivo, bere se úroda). Koloběh života, kdy se člověk musí nadechnout a vydechnout, čerpat síly – a také vydávat. Zkuste se nadechnout a pak nevydechnout, nebo naopak. To přece nejde. Zkuste se jenom cpát a pak ležet, nehýbat se. To člověk pěkně ztloustne. Být obézní, to ale není dobré. Dobré je přijímat i dávat. Když se ten koloběh dávání a přijímání zadře nebo zabrzdí, tak to není dobré. Když některé kontinenty tloustnou a nerozdělí se o to, co mají, to je pak jinde zase hlad. Když člověk z přírody jen bere a nedává zpět (anebo vrací jen odpad) – to se pak země třeba otepluje a pralesy ubývají. To se ten koloběh nějak zabrzdil, jakoby se do toho soukolí života dostal nějaký kamínek. Bratři a sestry, nebudme brzdou a šutrem v tom koloběhu života.

Každý koloběh se musí nějak rozeběhnout. Někdo ho musí roztočit. Někdo musí dát, aby druhý mohl vzít. Někdo musí vdechnout život, aby se život probudil, někdo musí zasadit, aby vyrostla rostlina, někdo musí první odpustit, někdo první odhodit zbraně... Většinou čekáme, že to udělá někdo druhý a že já odpovím. Nechceme být těmi prvními. Když jsme tady a slavíme děkčinění, tak si vlastně připomínáme, že někdo už vdechnul život a my tu teď jsme a užíváme si života. Nejsme a

už nikdy nebudeme těmi prvními, nemusíme tedy na prvního čekat. Někdo už zasadil a my užíváme dobrých plodů země. Ba co víc, někdo už odpustil (i to co je neodpustitelné) a přijal nás (nás kdo jsme často nepřijatelní). Někdo dal a my máme co přijímat. Někdo – totiž Bůh. K nám se možná mnohé ty různé plody dostaly oklikou přes někoho jiného, kdo ten rozeběhnutý Boží koloběh života popostrčil, aby běžel dál. Ale díky vzdáváme tomu, kdo ho roztočil a pořád ještě udržuje v běhu.

Jsmo tu a vzdáváme díky za to, že se ten Boží koloběh života roztočil a točí dál. A co my? Nechceme snad být brzdou. Být brzdou – to je hloupé.

Na závěr poslyšte jeden židovský příběh, který sem myslím celkem patří:

Dva bratři bydleli kdysi na hoře Morijs (to je nejen ta hora, kde Abraham měl obětovat Izáka, ale na které také podle tradice stával jeruzalémský chrám). Mladší byl ženatý a měl děti, starší byl svobodný a žil sám. Oba bratři pracovali spolu, orali spolu pole, seli spolu. Při žni sklízeli obilí a snopy rozdělili do dvou stejných stohů, pro každého z nich jeden.

Když nastala noc, každý se uložil ke spánku u svých snopů. Starší nemohl usnout a v duchu si řekl: "Můj bratr má rodinu, já jsem však sám a bez dětí, a mám mít stejný počet snopů jako on. To není správné." Vstal, vzal snopy ze svého stohu a uložil je potají ke snopům svého bratra. Pak se uložil ke spánku a usnul.

V tu noc, jen o něco později se probudil

Kalendář

NADCHÁZEJÍCÍ UDÁLOSTI

Bohoslužby Děkčinění za úrodu
(neděle 20. října, 9:45)

Sborový večer s Lydií Petráňovou
(středa 20. listopadu, 18:00)

Adventní tvoření
(neděle 2. prosince, po bohoslužbách)

Vánoční divadlo
(neděle 22. prosince, 9:45)

PŘIPRAVOVANÉ UDÁLOSTI

Dětské letní tábory
(4. – 18. července 2020)
1. týden minitábor, další velký tábor

PRAVIDELNÁ SETKÁNÍ

Bohoslužby
(neděle, 9:45)

Kavárnička
(pondělí, 14:30, v zimní čas od 14:00)

Setkávání maminek s dětmi
(čtvrtek, 9:00)

Biblické hodiny pro děti
(pátek, mladší 13:30, starší 14:40)

Konfirmační
(pátek, 16:00)

Mládež
(pátek, 19:00, po domluvě)

mladší bratr. Také on myslel na svého bratra a v duchu si řekl: "Můj bratr je sám a nemá žádné děti. Kdo se o něj ve stáří postará?" Vstal, vzal ze svého stohu snopy a odnesl je tajně a tiše ke stohu toho staršího.

Když se rozednívalo, oba bratři vstali, a každý z nich byl překvapen, že stohy byly stejné jako včera. Ale žádný z nich neřekl tomu druhému ani slovo.

Druhou noc čekal každý ještě chvíli, až ten druhý usne. Pak každý vstal, vzal snopy, aby je odnesl na stoh toho druhého. V půlce cesty se potkali. Oba poznali, jak dobře to ten druhý s ním myslí. Odložili snopy a objali se.

Bůh se na ně díval a řekl: "Svaté, svaté je mi toto místo. Tady chci bydlet mezi lidmi."

Rozhovor s vikářem Jordanem TOMEŠEM

Martin FÉR

Do našeho sboru opět nastoupil na roční pobyt vikář. Takže je tu příležitost trochu se na úvod seznámit.

Jordane, odkud vlastně pocházíš?

To je dobrá otázka. Můj táta je farář (a můj dědeček byl taky), takže pocházím tak nějak odevšad. Narodil jsem se v Opavě, většinu dětství jsem ale strávil v Hošťálkové na Valašsku. Když mi bylo dvanáct, odstěhovali jsme se do Lanškrouna ve východních Čechách, kde má rodiče bydlí doteď. Já si ještě na pár let odskočil na studia do Prahy, no a teď jsem u vás!

Co tvá rodina?

Táta je stále farářem, máma slouží jako zdravotní sestra. Mám dvě starší sestry – ty jsou obě v Olomouci. Jedna učí na Konzervatoři Evangelické akademie, druhá pracuje s mládeží.

Jsi evangelíkem/křesťanem od narození nebo si se jím stal později?

Jako farářské dítě jsem přirozeně vyrůstal v prostředí nasyceném křesťanskou vírou a zbožností. Bylo to ale až někdy v pubertě, kdy jsem se začal sám pít po tom, co vlastně to všechno, co každodenně ve sboru nebo doma vidím, znamená. Dlouho jsem své otázky nosil jen sám v sobě, nakonec mi ale hodně pomohlo společenství mládeže ve vedlejší městě, kam jsme se sestrami začali jezdit (u nás v té době mládež nefungovala). Rodiče u nás zároveň čekali s křtem až na pozdější dobu, za což jsem také vděčný. Všichni tři sourozenci jsme křtem završili naše konfirmační přípravy a myslím, že nám tohle posunutí křtu také pomohlo si k víře hledat vlastní cestu.

Kdo tě ovlivnil?

Jestli v otázce víry, tak určitě má rodina, a to i ta širší: mám také dva strejdy-baptistické kazatele, takže dohromady je těch farářů v na-

šem rodokmenu možná až příliš mnoho. Vždycky pro mě ale byla důležitá i hudba a tak, když jsem trochu porozuměl angličtině, mě hodně bavilo překládat si texty písniček, které jsem poslouchal. Začal jsem proto přirozeně „ujíždět“ na kapelách, které měly co říct nejen hudebně, ale i poselstvím svých songů (konkrétní kapely rád osobně doporučím!) – tyhle moje vlastní hudební vzory mě do jisté míry ovlivňují dodnes.

Něco o lanškrounském sboru?

Lanškrounský sbor je velice milým společenstvím s právě dorůstající nejmladší generací. S Poděbrady ho poji úsměvná historika: před dvěma lety totiž evangelíci z Lanškrouna navštívili poděbradské nedělní bohoslužby v rámci svého sborového výletu. Na ten stejný den jste však sborový výlet měli naplánovaný i tady, takže když „lanškrouňáci“ dorazili do poděbradského kostela, uvítaly je téměř prázdné lavice! V Lanškrouně na tuhle příhodu rádi vzpomínají a kdo ví, třeba se tu během roku i někteří objeví.

Co se ti na evangelické církvi líbí a v čem vidíš nedostatky?

Naše církve mě těší svou společenskou angažovaností, napojením na širší protestantskou tradici, svou poctivou prací s Bibli a svou teologickou velkorysostí. Co mě mrzí, je, že nám možná moc nejde práce s mládeží. Také náš vztah k misi je něco, co je podle mě nutné a naléhavě nově promyslet a z tohoto promyšlení také něco prakticky odvodit.

Proč ses dal na studium teologie a proč chceš být farářem?

Studoval jsem všeobecné gymnázium a neměl jsem moc představu, co dělat po maturitě. Jelikož jsem ale zrovna prožíval jakési osobní oslovení evangelíem, začal jsem se o studium teologie více zajímat. Na Evangelickou teologickou fakultu jsem šel s tím, že to prostě zkusím a uvidím, jaké to bude. Pro rodiče to byl docela šok: myslím, že měli pocit, že po tom všem, co jsme jako farářské děti na faře prožívali, bude teologie na seznamu potenciálních studijních oborů ten poslední. Jak jsem ale psal výše, farářinu máme nějak v krvi a když žádna z mých sester tímto směrem nešla, zbylo to holt na toho nejmladšího.

Farářem bych chtěl být proto, že v této práci nacházím hluboký smysl a radost. Stále ve mně roste pocit, že lidé k dobrému životu nutně potřebují alespoň občas slyšet něco, co je někde hluboko uvnitř povzbudí a pozve k tomu, aby se podívali vzhůru, k Bohu. Věřím, že když budeme pozorně naslouchat svědectvím biblických textů, tak že z nich právě něco takového dobrého, životodárného a člověka přesahujícího zaslechneme. Rád bych jako potenciální farář s tímhle nasloucháním alespoň trochu lidem pomohl; uvědomuju si ale, že jsem to vždycky já sám, kdo to potřebuje slyšet nejvíce.

Co tě baví?

Hudba! Téměř v jakékoli formě: poslou-

chání, společné hraní, aranžování i vlastní tvoření. Do ZUŠky jsem chodil na klavír, jsem ale i samouk ve hře na kytaru a několik let zpátky jsem si právě s kytarou stříhnul i několik sólových koncertů. Intenzivně hrání se ale bohužel příliš nelíbilo mým rukám, takže teď si od tohoto hraní dávám spíše pauzu. Před rokem nám ale s kapelou Nenadarmo vyšlo naše první album, tak z toho mám stále velkou radost.

Radost nacházím také v rozhovoru s lidmi, v šálku dobrého čaje, na stránkách knih či v pobytu v přírodě.

Studoval jsi někde v zahraničí?

Ano, jeden semestr jsem mohl strávit studiem v USA, konkrétně na Columbia Theological Seminary v Atlantě ve státu Georgia. Bylo to úžasné dobrodružství, které mi hodně otevřelo horizonty: jak kulturní, tak ale i teologické a sociální. Dodnes z této zkušenosti čerpám.

Oblíbený biblický text, píseň, kniha...

Text, který mám nejraději – ale který ve mně zároveň většinou vzbuzuje velkou bázeň a napětí – je obvykle ten text, nad kterým zrovna přemýšlím při přípravě kázání či jiného programu.

Podle Spotify je momentálně má oblíbená píseň „Arcs of Command“ od kapely Caspian, jinak mám hodně rád mnohé Svítákovky: Moc předivná, De Profundis či Proč jen mlčíš, Pane.

Z knih nejvíce miluji svět vytvořený J. R. R. Tolkienem – v něm se dokážu ztratit na dlouhé hodiny. Poslední dobou ale také zkouším číst poezii.

Děkuji za rozhovor.

Rádo se stalo.

Zahraniční partnerství

Jakub LOUNEK

Staršovstvo poděbradského sboru uvažuje o navázání partnerství se zahraničním sborem. Možnosti jsou mimořádně pestré od Skotské církve, Německé evangelické, či presbyteriánské v USA. Co by takové partnerství pro náš sbor znamenalo? Především možnosti výměnných pobytů, cestování, poznávání odlišných kultur a míst, přijímání hostí odjinud. Jazyková bariéra by neměla být překážkou, naopak by v jistém smyslu mohlo dojít u některých z nás ke zdokonalení, ať už se jedná o mládež, nebo starší členy. V tomto směru bychom jistě využili zkušeností našeho nového vikáře Jordana Tomeše ze zahraničních pobytů a rádi bychom ve sboru zahájili diskuzi na toto téma: Co od takového partnerství čekáme? Co můžeme nabídnout? Co jsme schopni a ochotni zafinancovat? Zkuste nad tím přemýšlet. V dalším sborovém dopise bychom mohli být již konkrétnější.

Deset dní v Izraeli

Anna MAŇÁSKOVÁ

Chcete navštívit Izrael a zároveň poznat nové lidi z různých zemí? Máte zájem navštívit poutní místa spojená s Biblií, dozvědět se více o nich i o celé zemi a zároveň si potrénovat angličtinu, němčinu nebo i jiný jazyk? Jedinou možností, která se vyplatí využít je pobyt na mezinárodním ekumenickém táboře pořádaném saskou církví. Mohu to říci z vlastní zkušenosti. Stačilo odpovědět na pozvání přeposlaném našim panem farářem.

Cesta začala příjezdem spolu s mým spolucestovatelem z Česka Vítkem vlakem do Prahy a autobusem z Florence do Berlína. Na nádraží nás čekala Jessica Dietel a doprovodila nás do hotelu Meininger. Přespání bylo nutné kvůli včasnému nástupu před odletem. S některými účastníky bylo možné se seznámit večer u chutné pizzy. Kromě táborníků ze Saska a Braniborska se účastnilo také devět lidí z jiných zemí: kromě nás Čechů také z Polska, Lotyšska, Rumunska a Norska.

Když letíte do Izraele, připravte se na poměrně přísné kontroly na letišti. Po přistání a vyzvednutí kufrů v Tel Avivu jsme byli rozděleni do minibusů, někteří jeli velkým autobusem. Překvapil mě způsob startování. Nepou-

žívaly se k němu klíče, bylo potřeba zadávat přidělené heslo.

Povídáním se spolucestujícími nám dvě hodiny cesty uběhly rychle a už nás vítal tábor v národním parku Gan HaShlosha, kde jsme byli ubytováni ve stanech.

Druhý den byl poměrně odlehčený, probíhalo seznamování s tábořištěm a mezi sebou. Jídlna s kuchyní, kde nám kuchaři připravovali velmi chutná a lehká izraelská jídla s evropským nádechem, i společenská místnost a moderní toalety byly nedaleko od sebe ve zděných budovách. Pravidelně jsme se chodili koupat do místního přírodního termálního koupaliště s rybí masáží a pedikúrou. Stín nám dávaly palmy ohraničující okolí, stejně tak olivovníky a jiné mně neznámé stromy.

Celotáborové výlety byly spojené s Biblií. První zastávkou se nám stala řeka Jordán, pravděpodobně místo křtu Ježíše Janem Křtitelem. Bylo zde plno turistů a poutníků, kteří se sem přijeli ponořit v jeho vodách, nedbajíc na nutnost se později řádně osprchovat, nebo se zvěčnit na fotce. Pokračovalo se kolem Jericha, které jsme viděli jen z dále. Další zastávka byla u vodních nádrží, kde byl hlavní

zdroj pitné vody. Dozvěděli jsme se, že se pro zamezení šíření pouští sází palmy, také, že je zde vyspělé zemědělství nevyužívající chemické postřiky.

Každý se mohl přiřadit do skupin dle předpřipraveného programu a vybrat den a místo výjezdu. Po domluvě s vedením si bylo možné zařadit i vlastní výpravu. V Jeruzalémě jsme navštívili luteránský kostel, Chrám Božího hrobu, Zeď nářků, Vív Dolorosu, další možnosti byly Capharnaum, Tabghu, Golanské výšiny, Galilejské jezero, národní park Tal Dan a Yad Vashem. Dalším táborovým programem byly různé přednášky, například o Izraeli, judaismu nebo islámu. Nabízely se nám i různé workshopy, během dne jsme zpívali ze zpěvníků, probírali biblické texty nebo trávili čas hraním společenských her nebo povídáním.

Na závěr bych chtěla říct, že tento pobyt mi dal nejen mnoho informací o Izraeli, zážitky z výjezdů i z tábořiště, ale také nová přátelství a větší sebepoznání jak z životní, tak i z duchovní stránky. Velmi vám doporučuji pobyt ve Svaté zemi, protože si myslím, že si zde každý může najít své.

Zpráva o táboře

Jiří DUBA

Již tradiční letní evangelický tábor pro děti a mládež se letos konal od 6. do 13. července v tábořišti Rákosí, u Pacova. Tento rok ho opět předcházela minitábor, taková ochutnávka táboření pro ty nejmenší (a jejich rodiče), aby si také vyzkoušeli, jaké to je, pobývat na pár

dní v přírodě.

Minitábor se konal od 3. do 6. července a byl organizován Martinem Fěrem a mládežníky našeho sboru. Výborné jídlo pro všechny zajistil Honza Tesař. Co se týče tématu, tábor se nesl v duchu pirátů, děti si malovaly vlajky,

stavěly papírové lodě, hrály mnoho her a navečer se shromažďovaly kolem táboráku, kde se jako na velkém táboře zpívala řada písniček.

Hlavní neboli „velký“ tábor organizoval Martin Fér a ti nejstarší z mládežníků, vaření (samozřejmě na vysoké úrovni) zajistila Hana Káninská a Jiřka Lounková. Tábor byl tematicky zasazen do starověkého Egypta, jednalo se o vyvedení Izraelců z otroctví. Účastníci tábora se vyhýbali egyptským ranám, utíkali před Egyptany, překračovali Rudé moře, žili v poušti, dobývali Jericho a prošli ještě mnoha dalšími zkouškami a strastiplnými cestami, které Izraelci na cestě do Zaslíbené země překonali.

Tábor i samotné tábořiště se setkala s velkým ohlasem, a tudíž se příští rok setkáme zase v Rákosí na Vysočině.

Salár

Součástí sborového dopisu je i složenkou na zaplacení saláru. Vám, kdo platíte jinými platebními metodami je jen připomínkou, abyste i nadále mysleli na finanční zajištění sboru. Vzhledem k probíhající odluce církve začíná přituhovat rychleji (například odvod na faráře byl v letošním roce 120 tisíc, v příštím roce bude 160 tisíc – průměrné mzdové náklady, které církve má na jedno kazatelské místo ale činí 450 tisíc korun, sbory tedy zatím přispívají jen 30 procenty

a to nejsou jediné náklady, které máme). Myslete prosím i na to, že když rostou mzdy a náklady, můžete také zvýšit salár. Díky vaší obětavosti a dalším mimořádným příjmům nemáme v současnosti finanční problémy. Sbor je naše (vaše) společná domácnost, o kterou se staráme také po stránce provozní a finanční. Jako obvykle doporučujeme salár platit pravidelným měsíčním převodem z účtu (číslo sborového účtu je 2400286385/2010).

QR Platba

GlorietFest 2019

Eva DUBOVÁ

I v podzimním období lze nalézt krásné dny plné slunečního počasí. Jedním z takových byla sobota 21. září. Počasí opravdu přálo a na zahradě evangelického kostela se konal již 3. ročník multižánrového a rodinného festivalu GlorietFest.

Jak název napovídá, středobodem sobotního dění byl altán Gloriet a jemu přilehlé památkově chráněné terasy, na jejichž opravu putoval výtěžek z celé akce. Návštěvníci (a bylo jich nepočítaně) mohli přicházet na zahradu už od 14 hodin a užít si zde bohatý program. Na pódiu u Glorietu zahrálo hned několik skvělých kapel, které roztancovaly velkou část svých posluchačů – byly to kapely Marty's Henpecked Club (swing), místní kapela Sólový sbor, mnohonárodnostní Mala Ruckus (rock), Školní sester (hity 70. let) a také

poděbradačka Klára Modrá s kapelou Něha. Z odpoledního programu také rozhodně nelze opomenout besedu s Evou Papouškovou, která velice zajímavě vyprávěla o knize Cílovníci a Koleji Jiřího z Poděbrad.

Nemyslelo se jen na dospělé. Děti mohly navštívit herní koutek nebo zhlédnout zábavné divadlo Cirkus Prdítko. Oblíbeným se mezi nimi stalo také malování na obličej od Janky Frýdlové.

Připraveno bylo i velké množství občerstvení, mezi kterým nechyběl hovězí guláš, grilované hermélíny, točené pivo a limonáda nebo například skvělé domácí zákusky. V samotném Glorietu bylo možné posedět u výborné kávy z kavárny Amáres Coffee a prohlédnout si při té příležitosti výstavu o Sametové revoluci, která v altánu také probíhala. Milovníci

čaje mohli zase navštívit stánek čajovny Na Kopečku a vychutnat si některý z nepřeberného množství jejich čajů.

Jako suvenýr si mohli návštěvníci zakoupit knihy ze stánku Antikvariátu Poděbrady nebo nově také trička a plátěné tašky s logem Gloriet Festu, které byly hned v několika barevných provedeních.

Nakonec se z dobrovolného vstupného a prodeje občerstvení a triček podařilo vybrat přes 100 000 korun, což je úžasná částka. Atmosféra byla celý den opravdu příjemná a akce se moc vydařila. Poslední hosté odcházeli ze zahrady dlouho po půlnoci. Myslím, že se máme příští rok znovu na co těšit! Díky patří všem dobrovolníkům, kteří se na přípravě podíleli. O to víc, že mnozí z nich nejsou členy našeho sboru a přitom je takhle akce baví.

Stalo se ve sboru

- Při sborovém dnu 28. dubna mluvil David Sinclair o své rodné Skotské církvi. David nyní jako zástupce této církve pracuje na naší synodní radě na ekumenickém oddělení. Staršovstvo začalo uvažovat o tom, že jako sbor navážeme kontakty – buď právě s nějakým sborem Skotské církve, nebo možná i s nějakým presbyterním sborem v USA. Více o tom bude ještě v anketě.

- O „Parabibli“ – svérázném převyprávění biblických příběhů do současnosti – promluvil kazatel a překladatel Alexandr Flek v rámci večera Ekklesia 7. května.

- V rámci poznávání okolních sborů se naše staršovstvo sešlo se staršovstvem kolínským k rozhovoru o různých tématech a ke grilování.

- Noc kostelů proběhla 24. května, opět za hojně účasti poděbradské veřejnosti, kterou přilákal koncert pěveckého sboru Mamáter i koncert skupiny Mameluck, složené ze studentů místní základní umělecké školy. Došlo také k vernisáži obrazů Magdalény Káninské a Lucie Benkové a byl další doprovodný program. Tradiční občerstvení v podobě grilované kýty nesmělo chybět. Někteří účastníci odcházeli až v pozdních nočních hodinách.

- Konfirmace se odehrála v neděli 16. června. Konfirmováni byli Daniela Káninská, Kristýna Semecká, Matěj Povolný, Bedřich Brynych (hostující z Lysé). Spolu s Jiřím Dubou se účastnili dvouletého konfirmačního a nyní už jim tedy nebudeme v našem slangu říkat „konfirmandi“ ale „mládežníci“.

- Proběhly letní tábory a sborová dovolená v Chatkách na jihu.

- Vlivem sucha a zřejmě i dávných konstrukčních nedostatků nám praská zeď v kostele. Staršovstvo nechalo zpracovat statický posudek a na jeho základě proběhlo během prázdnin zpevnění zdi kostela zapuštěním speciálních svorníků. Oprava včetně ohoblování oken, která již nešla zavírat, stála cca. 110 tisíc korun.

- Během léta proběhlo v kostele a na farní zahradě několik svateb. Oddáni byli a požeňnání sňatku přijali Alena Benešová a Tomáš Hofman, Magdalena Dvořáčková a Sašo Varga, Lucie Slauková a Jan Patka. Vedle toho se zde konaly ještě svatby civilní, pro které kostel i zahradu propůjčujeme. Také se v našich prostorách konalo několik rodinných oslav.

- Divadelní spolek Jiřího z Poděbrad odehrál v září na zahradě u Glorietu představení Radůz a Mahulena. Polovina výtěžku z dobrovolného vstupného byla věnována na další opravy altánu Gloriet (4500,-) Děkujeme!

- Gloriet účinkoval také v celostátní akci „Dny evropského dědictví“. V rámci akce byl přístupný celé nedělní odpoledne veřejnosti a

sestra Marie Svobodová v něm hostila návštěvníky šálkem kávy i jiných dobrot. Za celé odpoledne nebyla chvíle, kdy by zde nikdo nebyl. Děkujeme i za dobrovolné příspěvky na opravu ve výši 1250,- korun.

- Další opravy Glorietu probíhají, nyní jde o spodní opěrnou zeď a schodiště.

- Polabská evangelická pouť se opět po dvouleté pauze konala druhou zářijovou sobotu, hostem byl děkan Evangelické teologické fakulty Jiří Mrázek a mluvil o „strategickém plánování“ v Novém zákoně, Martin Balcar zase promluvil o stavu lidských práv ve světě i v našem nejbližším okolí. Po obědě zahrála kapela Abakuk.

- GlorietFest proběhl v sobotu 22. září.

- Patnáctičlenná skupina mládeže z našeho sboru se zúčastnila celocírkevního Sjezdu (nejen) evangelické mládeže, který se konal 4. – 6. října v Novém Městě na Moravě po názvem „Open space“. Přednášky, dílny a další aktivity se snažili různě vyčíst téma Sjezdu zejména v souvislosti s otevřeností či uzavřeností církve. Sjezd završily poutavé bohoslužby doprovázené na místě vytvořeným mládežnickým orchestříkem.

adresa: Českobratrská církev evangelická
Husova 141
Poděbrady, 290 01

telefon: 721-832-383
email: podebrady@evangnet.cz
web: <http://podebrady.evangelnet.cz>
účet: 2400286385/2010 (FIO Kolín)

Adresát: